

Вакансія для диктатора

У романі Автор моделює ситуацію, коли диктатор починає втрачати владу, а вчорашні покровителі роблять ставку на іншого, досліджує, як тоді поведеться вчорашній правитель, як вчинять його, здавалося би, вірні споборники, його близькі й рідні. Розв'язка цієї історії цілком може стати пророчою для очільника знайомої нам сусідки з імперськими амбіціями, адже автор з юності захоплюється історією та в своїх романах вже не раз передбачав реальні події.

Під час робочого візиту до Верхоярського механічного заводу здійснено замах на Президента однієї неназваної країни, яка претендує на світову потугу, Романа Романовича Погодіна. Дорогою до лікарні у кареті швидкої допомоги поранений Президент помер...

Таке повідомлення герой цієї історії чує в теленовінах, перебуваючи на державній дачі під Верхоярськом, та розуміє, що почалася велика гра за переділ влади. Попри смертельну небезпеку, він намагається дістатися столиці та зірвати плани тих, хто затіяв цю гру. Численні впливові вороги намагаються вбити його, але на допомогу несподівано приходить офіцер із президентської служби охорони.

«Диктаторами, як на мене, стають люди з особливим складом розуму й характеру. Зазвичай публіці диктатори цікаві в періоди найбільшої могутності, — коментує Сергій Батурин, — Мені як письменнику значно цікавіший момент, коли крісло гойдається під зверхником, безмежна влада на очах вислизає з рук, а вчорашні покровителі роблять ставку на іншого. Як тоді поведеться вчорашній правитель, як вчинять його, здавалося би, вірні споборники й побратими, його близькі й навіть рідні? І на що готовий піти він сам для збереження влади, що часто-густо дорівнює збереженню життя? Чи напевно в цей момент в диктатора виявиться аж такий масштаб особистості, який видавався ще недавно йому самому й вживався його підлеглим?»

Книга дня Інтернет-видання «Літакцент»

Книга тижня національного тижневика «День»

ТОП 10 книг львівського Форуму від газети «Дзеркало тижня»

ТОП-10 книжкових новинок від українських письменників видання dero.ua

СЕРГІЙ БАТУРИН

Вакансія

для

ДИКТАТОРА

Анотація

Під час робочого візиту до далекого від столиці Верхоярська було вбито Президента країни Романа Романовича Погодіна. Герой цієї історії, який саме перебував під Верхоярськом, розуміє, що почалася велика гра за переділ влади. Попри смертельну небезпеку, він намагається дістатися столиці та зірвати плани тих, хто затіяв цю гру. Численні впливові вороги намагаються вбити його, але на допомогу несподівано приходить офіцер із президентської служби охорони.

Хто цей герой, чому йому допомагає колишній охоронець покійного, чи вдасться їм досягти мети? Найбільше хобі Автора — історія, тому він інколи передбачає реальні події. Не виключено, що й події, описані у цьому романі, не така вже й вигадка?

All rights reserved.

Усі права застережено.

ТОВ «Кальварія», а/с 328, 79000, Львів, Україна

E-mail: copyright@msbrand.net, petro@calvaria.org.ua

© Сергій Батурін, текст, 2015

© Кальварія, 2015

Вакансія для диктатора

Пролог

Добродій в дорогому офіційному костюмі, що сидів за величезним — завбільшки з більярдний — письмовим столом у просторому кабінеті, зняв слухавку прикрашеного гербом апарата урядового телефонного зв'язку, що всі попростому називали «вертушкою», й тицьнув кілька разів білим пещеним пальцем у кнопки номеронабирача. Золота, — в тон із обручкою, — запонка заблискала сузір'ям дрібних діамантів. Чекати не довелося: певно, на другому кінці лінії дожидали дзвінка.

— Ну? — спитав по-начальницькому, не вітаючись і ніяк не звертаючись до співрозмовника.

— Повний порядок, — доповіли зі слухавки.

— Все продумали? — уточнив він.

— Від а до я, — запевнили його.

— Як родичі?

— Всі погодилися. Їм пояснили, що вони нічого не втрачають.

— Збою не буде? Ти ж знаєш, які люди задіяні й що поставлено на карту? Дивись, головою відповіси! — загрозив невидимому співрозмовнику власник діамантових аксесуарів.

— Шефе, усе пройде як по нотах! — переконано сказали у трубці.

— Ну, — хотів сказати: «З Богом!» — та враз затнувся хазяїн шикарного кабінету, — зичу ні пуху ні пера.

Співбесідник промовчав: який же дурень начальство до дідька посилає?

Патрон дав відбій. Він трохи нервував, глянув на годинника — у нього на руці сьогодні був Cartier з колекції Ballon Bleu de Cartier у золотому, — бо пасує до решти прикрас, — корпусі: до очікуваної події ще дві години. Ще чи лише — то як подивитись. Підвівся, пройшовся кабінетом з кутка в куток. «Відмінити операцію вже не можна, — зітхнув він, — бо тоді ті, що стоять у мене за спиною, обійдуться без мене і навіть зроблять все, щоб і мене позбутися!» Такий варіант його не влаштовував. «Ні, хай уже йде, як вирішили, — розсудив достойник та заспокоївся. — Так для всіх буде краще!»

Ці дві години він не знав, куди себе подіти, ледь дочекався визначеного часу й увімкнув величезний телевізор, що висів на стіні навпроти його робочого місця. Саме починалися новини.

На екрані з'явився добре відомий ведучий Дмитрій Сбітнев. Зі скорбним лицем він повідомив:

— Сьогодні близько опівдні за московським часом під час робочого візиту до Верхоярська на місцевому механічному заводі невідомою особою здійснено замах на президента нашої держави Романа Романовича Погодіна. Президента було поранено трьома пострілами: в голову, шию та живіт. Дорогою до лікарні у кареті швидкої допомоги президент Погодін помер. Нападника вбито на місці злочину охороною президента. Під час перестрілки зі зловмисником постраждали дві цивільні особи, що брали участь у зустрічі з президентом. Правоохоронні органи ведуть слідство.

Одразу ж розлилася трель прикрашеного гербом апарата.

— Алло, — відповів шанувальник дорогих аксесуарів. — Так, бачив тільки-но по телевізору. Яке горе!

Потім дзвінки пішли лавиною: міністр внутрішніх справ, генпрокурор, керівники спецслужб та силових відомств, міністри... Він викликав керівника апарату й наказав зібрати на п'яту вечора Кабінет міністрів, а на шосту — Раду національної

безпеки. Він крутився, як в'юн в ополонці: віддавав розпорядження, погоджував склад комісії з організації похорону, зістиковував, координував, давав дозволи... Розжарилися його телефони від дзвінків та закрутилась перед очима карусель облич, а дзвінка, на котрий він зараз найбільше чекав, усе не було й не було.

Частина перша

1.

Чоловік бажав наближення піку насолоди й прискорив рухи, впинаючись в партнерку все глибше й усе потужніше. Та, відчувши момент, заходилася вигинатися й звиватися під ним ще темпераментніше, а кричати ще голосніше. Сильна й гнучка, вона вправно рухалася в такт партнерові, невисокому немолодому чоловікові, досить м'язистому й спортивному, як на його шістдесят три роки. Направду нічого особливого вона не відчувала і точно знала, що буде далі: зараз він прискориться, спітніє, як у лазні, почне підвивати в ритмі своїх поштовхів, судомно запульсує, скудно проллється в неї, вигнеться ще кілька разів, зм'якне, задоволено відвалиться й лежатиме поруч, хекаючи, мов хорт після ловів. А їй — мало радості, краще б взагалі нічого не було. Не те, щоб він виявився якимсь геть невдатним для плотського кохання, навпаки: для свого віку він іще досить непогано вправляється. Просто не її чоловік, от і все: не підступає клубок до горла від звуків його голосу, від його доторків не біжать мурашки спиною вздовж хребта, не підкрадається сум, якщо його немає поряд, не горять очі й не калатає серце від бентежної радості, коли він повертається після розлуки. Ніколи не накочує немотивована ніжність. І запах його тіла — неабияк доглянутого, треба визнати, — її не збуджує: скільки років разом, а не те що мокрою, вологою від чуття присутності цього чоловіка поряд жодного разу не була. Що ж поробиш, зате у нього он скільки інших чеснот: він розумний, з сильним характером, щедрий на подарунки, неймовірно багатий, а влада в нього така — на пальцях одної руки можна перелічити всіх, хто з ним може зрівнятися.

Її тіло звично загоджувало коханця, а думки витали далеко. Жінки так вміють — відключилася та й по всьому. Бо якщо почати гадати та розмірковувати...

Господи, ну чому він анітрішечки не схожий на Нодара!

У неї не було ані юності, ані навіть дитинства: у шість рочків мати відвела її до Палацу дітей та юнацтва, колишнього піонерів, на секцію спортивної акробатики, і з тих пір почалося: виснажливі тренування, жорстка дієта, збори, змагання... У вісім її помітив на чемпіонаті області заслужений тренер з «Динамо» й переманив до себе, спокусивши матір привабливими обіцянками й солодкими вихваляннями. Авжеж: кістка в неї легка, а тіло гнучке й пластичне, — природжений верхній акробат. Спартанське було життя — жодних розваг, усі сили й увага спортові, хіба що до цирку водили, таке щастя було — цирк! Поки школу закінчила, титулів назбиралося: чемпіонка Спартакіади школярів, країни, Універсіади, Європи та світу серед молоді, а одразу по випуску — серед дорослих. Заслужений майстер спорту в шістнадцять років — це вам не абищо! І випускний у школі пройшов без неї — саме до першості світу готувалася. У вісімнадцять до столиці перебралася й батьків перевезла. Мати пишалася, кубки в серванті переставляла так та сяк, любовно пил з них витираючи. А батько бурчав: що це за професія — спортсменка? Ще років із десять пострибаєш, а далі? А їй-то, юній, що: десять років — це ого-го, скільки! — коли ще їх проживеш! До інституту фізкультури її прийняли без питань, навіть сприяли щосили всі, починаючи з ректора: ще б пак — сама Неллі Муратова в них вчитиметься. А для неї ще два роки нічого не мінялося: нечасті відвідини занять у проміжках між тренувальними та оздоровчо-тренувальними зборами, тренуваннями та змаганнями; сесії, здані «автоматом» — за спортивні перемоги; тяжкі місяці напруженої праці та яскраві дні тріумфів.

Тоді вона саме повернулася зі змагань на Кубок світу із золотою — як частіше тоді й траплялося — медаллю.

...Чоловік над нею збився з ритму, завовтузився, заяложив і опустився з прямих рук на лікті — очевидно, стомившись. Неллі звела ноги, розкрившись так, щоб йому було зручніше: скоріш би вже...

Так про що вона думала? А, приїхала із золотою медаллю. Довкола овації: чемпіонка, молода красуня, нова зірка, надія вітчизняного спорту! Газети пишуть, по телевізору безкінечно показують, кореспонденти й папараці спокою не дають. На світські заходи почали запрошувати. На тусняк. А в неї й не було ніколи такого, тільки щоденна непосильна робота, півсвіту об'їхала — нічого, крім аеропортів, готелів та спортзалів, не бачила. А тут — постійне свято, феєрія! Висококласна спортсменка з довершеною координацією рухів, танцювати вона навчилася швидко, а от з цими фокусами: тут мізинчика відставляємо так, там ніжку виставляємо сяк, цей ніж для риби, а та виделка для м'яса — з цим довелось постаратися, та нічого, все вивчила й усе запам'ятала. Там-то, на одній з тусовок, вона й надібрала своє перше кохання.

Якщо шукати живий приклад для поняття «світський лев», то, мабуть, кращого за Нодара Асатіані й не знайти: високий, ставний, плечистий, вдягнений як на весілля, за останніми паризькими зразками, манжети сорочки завжди виглядають з-під рукавів піджака точнісінько так, як вимагає того суворий вибагливий етикет. Густе темне волосся модно підстрижене, й зачіска в нього завжди бездоганна. Карі очі — вологі й бездонні. А голос в нього — багатий оксамитовий баритон, що, здається, так і обволікає.

— Я працюю в силових структурах, — почула вона під час знайомства й... закохалася. Силкові структури — це так романтично. Ось він — справжній казковий принц. Щоправда,

не на білому коні й не на червоних вітрилах, — на «Мерсі» кольору сірий металік, що теж непогано. От із ним усе склалося в перший же вечір і кілька місяців було так прекрасно... Він завжди пахнув їй чоловічиною, котрий збуджував своєю присутністю. Та про що говорити: Неллі збуджувалася навіть від згадки про нього.

Про роман королеви спортивної акробатики одразу ж пронюхала й закричала жовта преса, заговорили розважальні телеканали й активно заходився пліткувати інтернет.

— То пусте, — білозубо усміхнувся Нодар, почувши, що їй неприємний цей поговор. — Погомонять та й забудуть, а ми завжди будемо разом.

Вона зрозуміла ці слова як освічення і мало не як пропозицію, а він незабаром подарував їй дорогу іномарку. В кількох інтерв'ю Неллі проходила про свої стосунки й намір вийти заміж, а спритні журналюги зробили свою справу — роздзвонили на весь світ. Свято тривало недовго: виявилось, що Нодар ніякий не розвідник чи спецпризначенець, як намірляла собі чемпіонка, а звичайнісінький капітан міліції у районному відділку, а його начальство, начитавшись газет і надивившись телевізора, почало прискіпливо цікавитися, звідки це у пересічного, щиро кажучи, офіцера, гроші на красиве життя й дорогі подарунки зірковим коханкам. Те, що вона саме коханка, Неллі із жахом усвідомила, коли на поверхню вплигло, що Нодар одружений.

Він якось викрутився: залагодив неприємності на службі (грошей, мабуть, дав), з жінкою розлучився, проте й із Неллі стосунки обірвав, захопившись білявою гожою актрисою.

Щастя було та й загуло, а всі сподівання на сімейне життя із чоловіком її мрії пішли, як то кажуть, за водою. А далі було, мов у кошмарному сні: скандальні публікації та репортажі, смакування з перебріхуваннями її необережних недавніх

одкровенень, а найбільш цинічні «акули пера» ще й глузували й тюгукали. Що ви кажете? Надія вітчизняного спорту? Зірка світового рівня? Жертва пройдисвіта? Жахлива особиста драма, душевна травма? Тим ліпше: більшими будуть наклади газет! Ми ще гнівливі нотації обдуреної розлучницею дружини надрукуємо!

...Господи, він коли-небудь кінчить?!

Порожнеча впала тоді в її душу: на тренування ходила через раз, адже все валилося з рук, світські вечірки закинула, бо не терпіла тих перешіптувань за спиною, взагалі майже не виходила з квартири: сиділа з пустими очима на дивані й перебирала свої медалі. Нічого в неї справжнього не було в житті, крім отих миттєвостей, коли стояла на п'єдесталах найпрестижніших чемпіонатів. Добре, хоч на алкоголь тоді не підсіла. Мати дивилася-дивилася на те все, а потім одного разу сказала:

— А ходімо-но, доню, в цирк!

А там все було, як у дитинстві: клеїли дурня клоуни, стрибали крізь вогонь тигри, дивували ілюзійністи, літали під банею повітряні гімнасти! Вона сміялася й раділа, наче знову стала дитиною, а назавтра шокувала головного тренера збірної, повідомивши, що йде з великого спорту, й ректора інституту фізкультури, забравши документи для переводу до естрадно-циркового училища.

Газети й тусняк покрутили було пальцями біля скроні, але за кілька років заговорили про неї знов. А як не говорити: це ж сама Неллі Муратова, володар золотої медалі міжнародного конкурсу артистів цирку в Парижі, призу «Золотий слон» міжнародного конкурсу артистів цирку в Москві та срібної медалі з міжнародного фестивалю в Латино! Зірка вітчизняного цирку, котру запрошують для виступів найпрестижніші арени світу. А втім, був ще один, більш вагомий привід.

Її теперішній звернув на неї увагу, коли на урядовій церемонії вручав їй посвідчення заслуженого артиста. Наступного дня він сам зателефонував, запропонував зустрітися. Неллі одразу зрозуміла, чого він хоче. А чому б ні, подумала вона. Вільна ж. Після всього на кохання їй не спромогтися, а тут така людина... Ви, суки тусовочні, хотіли бачити мене коханкою? Гаразд, побачите, але коханкою того, до кого вам і наблизитися жодної змоги нема! Подумала так і дала згоду на побачення. І ось уже дев'ять років вони разом.

Він пішов на фінал, мокрий від поту й розгарячений, а Неллі — таке траплялося, хоч і нечасто, відчула приємність і заходилася щиро допомагати йому. Мужчина завершив саме так, як вона й передбачала, впав на неї на мить, захеканий, і задоволено відвалився вбік на подушки. Отакої, як завжди, а їй тепер, коли він засне, у ванній кімнаті самотужки справу до завершення доводити... Хоч би раз про неї подумав.

Та чоловік спати не влігся, а потягнувся за телевізійним пультом і ввімкнув здоровенну, на всю стіну, плазму. На екрані з'явився добре відомий ведучий Дмитрій Сбітнев. Зі скорбним лицем він повідомив:

— Сьогодні близько опівдні за московським часом під час робочого візиту до Верхоярська на місцевому механічному заводі невідомою особою здійснено замах на президента нашої держави Романа Романовича Погодіна. Президента було поранено трьома пострілами: в голову, ший та живіт. Дорогою до лікарні у кареті швидкої допомоги президент Погодін помер. Нападника вбито на місці злочину охороною президента. Під час перестрілки зі зловмисником постраждали дві цивільні особи, що брали участь у зустрічі з президентом. Правоохоронні органи ведуть слідство.

Потім пішов короткий ролик з репортажем: біля цехів заводу Роман Погодін бесідує з робітниками; з натовпу вихоплюється

вбивця з пістолетом, гримлять постріли, камера стрибає так, що нічого не розгедиш, президента несуть до швидкої, що як на те трапляється на заводі, авто з сиреною виїздить з кадру. На екрані знову з'являється Сбітнев:

— На місці подій працює наш спеціальний кореспондент зі знімальною групою, ми ознайомимо вас з новою інформацією у найближчих випусках новин на нашому каналі.

— Що за маячня? — роздратовано вигукнув мужчина в ліжку, вистрибнув з постелі й голяка прожогом кинувся до оздобленої державним гербом «вертушки», що стояла біля екрану на тумбочці, й різким рухом зняв слухавку.

— Що за маячня? — повторив він уже сердито, бо трубка мертво мовчала.

У двері різко постукали, не очікуючи дозволу, до спальні стрімко зайшов офіцер охорони у званні капітана, побачив, що телевизор працює, і сказав:

— А, ви вже бачили. Тим легше. Мене прислав полковник Ванін. Вам, ваша високоповажносте, треба забиратися звідси, себто з об'єкту, й що швидше, то краще.

— З якого це дива? — сторопів той, кого назвали високоповажністю.

— Бо у вас в запасі вкрай мало часу, не знаю, чи взагалі є. Якщо вони вбили його, — охоронець кивнув на екран, — і показали це на весь світ, то неодмінно негайно прийдуть і до вас. Ви ж самі це прекрасно розумієте й на їхньому місці зробили би точнісінько так, як вони.

Немолодому голому чоловікові, що стояв з глухонімою трубкою в руці, це було не тільки зрозуміло — очевидно.

— І що мені тепер робити? — спитав він чи то в офіцера, чи то в самого себе.

— Негайно залишити місце, де вам може загрожувати небезпека, усе решта — потім, — упевнено заявив охоронець і

підгонив. — Вдягайтеся, ваша високоповажносте, якомога швидше, і ви, пані Муратова, теж: я виведу вас з території. Я почекаю за дверима, але нагадую: баритися не варто! Мобільними раджу не користуватися і взагалі їх вимкнути. З собою візьміть лише найнеобхідніше.

— А ви поки викличте до мене відповідального офіцера з валізкою.

Валізка була не проста, ядерна.

Взагалі-то валізка є портативним абонентським терміналом автоматизованої системи управління стратегічними ядерними силами. І вона не одна, їх три: у президента, у міністра оборони й у начальника Генерального штаба. І систему буде запущено тільки в тому разі, якщо команда надійде хоча би від двох валізок. Звісно, така річ знаходиться у розпорядженні безпосередньо уповноваженого державного діяча, але не може ж він повсякчас: під час офіційних та робочих візитів, на прийняттях, на офіційних обідах, на самітах, на полюваннях, у ліжку з жінкою, на посиденьках з найближчими споборниками й молодими споборницями в лазні — завжди, не знімаючи кайданки з руки, тягати за собою чималу валізку. Тож щоби носити її за посадовцем, а виглядає вона як звичайний кейс-дипломат, існують спеціальні офіцери, вдягнені чомусь у форму Військово-морських сил.

— Милій, що сталося? — подала з ліжка голос колишня чемпіонка.

— Не базікай, а швидко вдягайся, — наказав він й заходився натягувати труси. Мозок працював чітко: треба забрати документи, гроші, зброю. По змозі — їжу хоча б на один день.

За кілька хвилин вже одягнена пара вийшла з шикарного номера в коридор.

— Де офіцер з валізкою? — полетіло адресоване капітанові запитання.

— Ніде не можуть знайти, — відрепортував той.

— Хто сьогодні носить термінал?

— Капітан-лейтенант Колдобін.

— Колдобін, кажете? Дасть Бог, прийде день — я цю суку особисто розстріляю. Неллі, ходімо!

— Не туди, — зупинив парочку, що сіпнулася було до центрального входу, офіцер і повів їх на службовий, звідти — на господарський двір. Він так поспішав, що розгублена Неллі ледь встигала за ним. Господарський двір знаходився на віддалі від урядової резиденції, в закутку — щоб не впадати в око високому начальству. Там уже наготові стояв непоказний мікроавтобус УАЗ, котрим користувалися виключно в тих випадках, коли мешканцям дачі для обраних кортіло поїхати на полювання, та й то — возили на ньому переважно молодший обслуговуючий персонал. Біля старенького всюдихода нервово курили полковник Ванін, комендант режимного об'єкта, яким, по суті, й була державна дача, та начальник особистої охорони «його високоповажності» полковник Ранцев, котрий повідомив:

— З вами поїдуть капітан Булкін та майор Кочетов, — і показав очима на двох спортивних молодиків у цивільному з колючими поглядами. — А ми спробуємо затримати непроханих гостей.

У владця була відмінна зорова пам'ять, і він готовий був заприсягтися, що цих двох серед своїх охоронців ніколи не бачив і сьогодні зустрів уперше. Щоправда, вони могли виявитися з місцевих, що знають тутешні краї. Помітивши уважний прищур охоронюваної особи, Ванін додав невесело:

— Уже виїхали, вантажівка й аж два автобуси, в одному — взвод спецпідрозділу «Ураган», мені тут моїми каналами повідомили.

Це було дуже серйозно. «Ураган» — відбірні вовкодави, спеціально навчені боротися з терористами, котрих вони в

полон не беруть.

— Дайте мені зброю, — наказав той, кого зараз намагалася врятувати охорона. Не даремно кажуть, що в певних професіях колишніх не буває, — у нього одразу чітко запрацював мозок та включилися навички бувалого оперативника. — Скільки їм їхати сюди з Верхоярська?

— Півгодини.

— Скільки пального у нас в баку?

— Під зав'язку, — запевнив полковник.

— А що в столиці?

— Готуються до похорону, — повідомив Ванін. — Голова урядової комісії з організації похорону — Михайло Петрович. Тіло відправлятимуть до столиці спецбортом завтра вранці.

— Он воно що... Неллі, якого милого ти стоїш? Сідай у машину, поїхали.

Йому дали пістолет Стечкаіна — знайома ще з колишніх часів надійна перевірена зброя з повним магазином і дві запасні обойми. Це було вже щось. Він відчув у долоні знайому шорсткість рифлених накладок на руків'ї пістолета, і впевненість швидко повернулася до нього.

«УАЗик» був старий, а от двигун у ньому — новий, від двохсотого «Мерседеса». Автомобіль так рвонув з місця, що у всіх, хто в ньому був, мотнулася назад голова. Добре, що на кріслах підголівники були.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Примітки

[1] Пістолет самозарядний малогабаритний.

[2] Ленд-ліз — програма, за якою Сполучені Штати Америки, здебільшого на безоплатній основі, передавали своїм союзникам у Другій світовій війні боєприпаси, техніку, продовольство і стратегічну сировину. Поставки за Ленд-лізом на загальну суму близько 50 млрд доларів (у цінах 2010 року — близько 800 млрд доларів) одержали 42 країни, передовсім Велика Британія та СРСР. Положення Ленд-лізу передбачали, що після війни у разі зацікавленості американської сторони незруйновані й не втрачені техніка та устаткування повинні бути повернені до США.

[3] Вигаданий європейський учений, на котрого посилялася пропаганда одної тоталітарної країни, виправдовуючи свої агресивні дії.

[4] Жаргонна назва автомобілів марки «Мерседес».

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ